

Hen syn til Ændringen i § 1 kan jeg navnlig henholde mig til, hvad den højtærede Minister gjorde gældende, at det er for det første noget nyt i vor Lovgivning, og dernæst at det turde være ret heldigt og ret praktisk ogsaa at lade det offentlige have en Stemme ved Afgørelsen af, om en indledet, paabegyndt Undersøgelse skal fortsættes eller afbrydes. Jeg tror ikke, man paa nogen Maade behøver at frygte for, at Dommeren, hvor der virkelig er stellig Grund og Anledning til at lade Sagen bortfalde, for sit Vedkommende skal være uvillig dertil. Slikt kan jo tænkes, men det vil være ganske enkelte Undtagelser. Gennemgaaende tror jeg, at Embedsmændene, saa snart det foreligger klart, og de ex officio have at handle, ikke ville lægge nogen Hindring i Vejen for, at Sagen falder bort; men rent praktisk set forekommer der mig ogsaa at være væsentlig Grund til at blive staaende ved Landstingets Affattelse. Hvorledes vil nemlig Forholdet stille sig? Det vil stille sig saaledes, at naar en Undersøgelse er paabegyndt, saa drejer det sig om to Ting. For det første, saaledes som § 1 er formuleret, om en Overtrædelse af Politiforrifter eller en Forstyrrelse af den offentlige Fred, og dernæst om den mod sagesløs Person udøvede Bøld. Undersøgelsen drives selvfølgelig og maa føres under et. Nu er Spørgsmaalet: naar det nu hedder, at Sagen bortfalder, naar den fornærmede begærer det, er det saa Meningen, at Sagen i sin Helhed falder bort, eller falder den kun bort for saa vidt angaar den udøvede Bøld? Saaledes som Ordlyden er, forekommer det mig, at der kan anføres overmaade meget gode Grunde for, at Sagen i sin Helhed maa falde bort, og i alt Fald, selv om det ikke har været Meningen, tror jeg, man maa komme til, at denne Sag maa hæves, medens det offentlige saa maa indlede en helt ny Undersøgelse fra første Færd af om den Overtrædelse af Politiforriften eller Krænkelser af den offentlige Fred, som foreligger. Det forekommer mig ganske upraktisk, ganske uheldigt. Det vil bebyrde Dommerne og Retterne med unyttigt Arbejde, og, som sagt, praktisk tror jeg ikke, man behøver at have nogen som helst Betænkelighed ved at give Dommeren en Stemme med ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal. — Med Hen syn til Ændringen i § 2, blev det allerede frem-

hævet af den højtærede Justitsminister, at Ordføreren havde betegnet det som en ikke vigtig Ændring, Landstinget der havde foretaget. Det er utvivlsomt rigtigt, den er ikke af stor Betydning, men jeg tror, den er i overordentlig høj Grad praktisk. Dette er jo ogsaa fremhævet tidligere under Forhandlingerne, at saaledes som vor Straffelov har været fra 1866 til Dato 1897, vil det være et rent Tilfælde, om man i den gamle Sags Akter kan finde de fornødne Data til Afgørelsen af det Spørgsmaal, om den Bøld, for hvilken vedkommende er dømt, er udøvet mod sagesløs Person eller ikke. Dommeren har ikke i Lovgivningen haft nogen Anledning til at faa dette dokumenteret og fastslaaet i Retsprotokollen, saa man har ikke nogen Sikkerhed for at kunne se nu, hvorledes det forholder sig. Det vil altsaa ikke blot for enhver Dommer, saavel ved Underret som ved Overret, men navnlig for Højesteret medføre et ganske ulideligt Arbejde og Besvær, naar alle disse Undersøgelser skulde tages op igen, og Lovgivningsmagten maa dog sætte Pris paa at give saa praktiske Bestemmelser som muligt og ikke være med til paa denne Maade at vidtløftiggøre Arbejdet til ingen Nytte. Dertil kommer jo ogsaa, at Landstinget her har sat den Grænse, at vedkommende skal være idømt højere Straf end Bøder, — desforuden skal selvfølgelig de almindelige Betingelser være til Stede: Bøld mod sagesløs Person, hans Handling skal vidne om Tilbøjelighed til raå og vold som Fremfærd. Man kunde sige, at her skulde simpelt Fængsel have været medtaget som saa ofte i Lovgivningen, saa at der altsaa skulde have staaet: højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Jeg har dog ikke for mit Vedkommende fundet Anledning til at bringe dette frem til Afgørelse for det høje Ting.

Jeg tror altsaa, at Lovforslaget i den Affattelse, hvori det foreligger fra Landstingets Haand, er nok saa heldigt som i den Form, hvori vi sendte det deryp, og jeg indstiller det derfor til uforandret Vedtagelse. Jeg kunde ved denne Lejlighed have lyst til, som en maaste mere opportun Grund til at vedtage Lovforslaget i denne Form, at henpege paa, at Landstinget ved Behandlingen af dette Lovforslag har vist Folketingets Standpunkt en overordentlig Smødefkommen.